

Najstaršie osídlenie dokumentuje pohrebisko z doby **avarskej ríše**. Preskúmané bolo v rokoch 1966 - 1977 a je zatiaľ jediným kompletne odkytým pohrebiskom z tohto obdobia na Slovensku. Z celkového počtu hrobov 370, bolo 46 jazdeckých. Pohrebisko svedčí o organizovanej spoločnosti, boli tu pochovaní obyvatelia okolitých osád, medzi ktorými mala popredné postavenie skupina vyzbrojených jazdcov pochovaných s koňmi i bojovníkov bez koní. Podľa keramiky a ostatných nálezov možno počiatky pochovávania na pohrebisku datovať do druhej tretiny 7. storočia a jeho zánik do prelomu 8. a 9. storočia.

Prvú písomnú správu o území Šebastoviec máme z roku **1248**, keď dedina patrila Spišskému prepoštvu. Vtedy kráľ Belo IV. daroval Lukulmovi, synovi Chamuka, zem Zebus v stolici Abovskej (in comitati Noui Castri), ktorá po smrti Rayzlaus Sclai sa dostala do rúk kráľovských a opisuje aj hranice tejto zeme. Pri umelecko-historickom výskume kostola bola nájdená v Biskupskom archíve v Košiciach doteraz nepublikovaná listina z roku

1254

. V súpise fár a kostolov z r.

1696

sa obec spomína ako "Sebes" a je v nej katolícky kostol.

Branislav Varsík píše: "Táto zem hraničila na západe s územím dediny Poľov (villa Paul), na severe so zemou spišského prepoštvu, čiže s územím dnešnej dediny Šebastovce, predtým Žebeša, na východe so zemou dediny Buzice, na východe so zemou Martina a Alexeja, na ktorých zemiach sa neskoršie vyvinuli dediny Buzice, Bernátovce a Vsechsvätých a snád' i Košťany. Na juhu zasa hraničila so zemami Padar a Jarku. Z tohto opisu jasne vidieť, že tu ide i o darovanie južnej čiastky pôvodne rozsiahlejšej zeme Zebus, ktorej severná časť, čiže územie dnešnej dediny Šebastovce už pred rokom 1248 patrila spišskému prepoštvu."

"Z uvedeného opisu hraníc darovanej zeme Zebus roku 1248 vidieť jasne, že všetko územie na jej okolí bolo už kultivované a malo svojich majiteľov. Pri opise hraníc niet už nijakých stôp po lesnom poraste, ba niet tu ani najmenšieho náznaku o tom, že by tu išlo o nejaké novšie kolonizované územie. Je tu teda stará kultivovaná oblasť, čo cítime aj z listiny z roku 1248, kde sa uvádza, že ju držal Radslava Slovák ako zem kúpenú (terra emtitia)."

Na začiatku XIV. storočia tam už pôsobil kňaz a stál kostol. V nedatovanom zozname z čias okolo roku 1303 sa pripomína kňaz Filip zo Šebastoviec. V rokoch 1332 - 1337 tu bol zasa kňaz Michal.

Šebastovce sa v dokladoch uvádzajú takto:

- okolo roku 1303 Zebes
- v roku 1330 possessio Zebes
- v pápežských desiatkoch z rokov 1332 - 1337 Sebus
- v roku 1352 Zebes
- v roku 1427 Zebes
- v lexikone z roku 1773 maďarsky Zsebes
- Lipszký v roku 1808 Zsebes, inak Sebes
- Czambel v roku 1906 slovensky Žebeš

V roku 1427 mali Šebastovce 39 port, roku 1553 16 1/2 port. V XVII. a začiatkom XVIII. storočia došlo k ďalšiemu vyľudneniu dediny, v roku 1715 tu bolo len 5 poddaných a 1 želiar. V roku 1720 bolo už 10 poddaných a želiarov. V konskripcii cirkvi a farárov Abaujskej stolice z roku 1746 sa uvádza, že ľud v Žebeši je dvoch rečí, katolíci väčšinou Slováci a kalvími zasa Maďari. (R. kat. 42, gr. kat 5, lut. 16, kalv. 60 a detí 33.)

S účinnosťou od 1. mája 1976 boli Šebastovce pričlenené k mestu Košice uznesením plenárneho zastupiteľstva Vsl. KNV číslo 41 zo dňa 23. apríla 1976.